

یکی از اولین
اقدامات طالبان
پس از به قدرت
رسیدن و استقرار در
کابل، تعطیلی تمام
مراکز خانه‌های
امن بعد از دوده
فعالیت در
افغانستان بود

اینکه به بهانه حمایت از زنان و دختران به فرار از خانه و دور شدن از خانواده و جاهت قانونی دادند و در پس پرده ظواهر قانونی به خواسته‌های خود رسیدند، در واقع خشونت‌پنهان و ظلمی سیستماتیک علیه زنان و دختران بی‌گناهی بود که ارمان حضور غرب و نیروهای ناتو به سرکردگی امریکا در افغانستان است.

با وجودی که افغانستان ۲۰ سال در اشغال ارتش تروریستی امریکا و متحدانش بود و نهادهای حقوق بشری و سازمان‌های بین‌المللی همگی حضوری پررنگ داشتند و حتی دولت مطلوب غرب بر سر کار بود، اما هیچ فرد یا نهادی پاسخگوی ظلم‌های آشکار و پنهان به زنان این کشور نبود.

باید به این مسأله توجه داشت که مصونیت‌های افراطی و برگشت‌ناپذیر برای زنان، توسط کشورهای غربی و به واسطه نهادهای بین‌المللی در چهارچوب طرح‌های حقوق بشری به دولت وقت افغانستان ارائه می‌شد و ظاهری قانونی کسب می‌کرد که این امر اقدامی نرم در جهت استحاله فرهنگی و از بین بردن ارزش‌های ملی و مذهبی مردم افغانستان بود تا فرهنگ منحط و شکست خورده غرب به مرور زمان غلبه یابد.

پروژه خانه‌های امن در افغانستان نیز یکی از برنامه‌هایی بود که در همین راستا از بدو ورود ارتش تروریستی امریکا و متحدانش به این کشور کلید خورده بود که به واسطه آن زنان آسیب دیده از خشونت‌هایی نمی‌یافتند، بلکه به طور سیستماتیک زیر بار ظلمی قرار می‌گرفتند که آنها را به مسیر انحطاط کامل سوق می‌داد.

خشونت علیه زنان، حقیقت انکار ناپذیر

نمی‌توان از واقعیت خشونت علیه زنان در افغانستان چشم‌پوشی کرد اما آیا فرار از آن به خانه‌های امن و سلب امنیت اخلاقی توانست به حل مسأله کمکی کند؟

بیش از یکسال است که افغانستان توسط حکومت سرپرست امارت اسلامی طالبان اداره می‌شود و تغییرات زیادی در ساختار اداری و نحوه حکومتداری این کشور به وجود آمده است.

یکی از اولین اقدامات طالبان پس از به قدرت رسیدن و استقرار در کابل، تعطیلی تمام مراکز خانه‌های امن بعد از دوده فعالیت در افغانستان بود.

سازمان عفو بین‌الملل خواستار بازگشایی خانه‌های امن شد اما حکومت طالبان با اعلام مخالفت صریح در این خصوص اذعان داشت که تلاش می‌کند هیچ تهدیدی برای زنان وجود نداشته باشد.

با روی کار آمدن طالبان، نیروهای ارتش تروریستی امریکا و متحدانش افغانستان را ترک کردند و طرح‌ها و برنامه‌های به اصطلاح بشردوستانه و حمایتی خود را رها کردند و این فرصت ایجاد شده تا با بررسی شکاف‌ها و معضلات موجود، عرصه را برای امنیت اخلاقی و اجتماعی زنان آسیب دیده فراهم کرد.

دستیابی به حقوق شرعی و قانونی زنان در یک جامعه اسلامی، نیازمند حمایت قضایی براساس موازین اسلامی است. به نظر می‌رسد یکی از اقداماتی که می‌تواند در مسأله برخورد یا کنترل خشونت علیه زنان کمک شایانی کند، تأسیس دادگاه‌های ویژه خانواده است تا به طور اخص به مسائل مرتبط به امور زنان و خانواده رسیدگی شود.